

indrykke fuldstændigt i Tidenden,*) selv om jeg kun oplæser en ringe Del deraf for ikke at optage Tingets Tid længere, end det behøves. Idet jeg altsaa gaar ud fra, at Skrivelsen vil blive optagen i Tidenden in extenso, skal jeg blot oplyse, at det efter en Indledning, som gaar ud paa, at der har været nedsat denne Kommission, og at den er kommen til Bornholm og har undersøgt Forholdene i Gudhjem Havn, hedder som følger: „I Henhold hertil har Gudhjem Havnekommission den 26. September været samlet med fornævnte Herrer Kommissionsmedlemmer, hvor der ifølge Tilbud fra Kommissionen blev stillet os i Udsigt, at Havnens Gældspost til Staten kunde afgøres med 77,000 Kr., og underskrevet vi da en Overenskomst, hvorved vi indgik paa, saafremt det var os muligt ved Hjælp af Garanter, da at skaffe ovennævnte Sum til Veje.“ Saa siges der: Derefter ansøgte Havnekommissionen sit Sogneraad, Østerlars og Gudhjem Sogneraad, om det vilde være Garant for det Laan paa 77,000 Kr., hvormed man skulde affinde sig med Staten. Sogneraadet svarede imidlertid i en Skrivelse af den og den Dato, at det kun vilde være Garant for 52,000 Kr., og derom siger saa Skrivelsen: „Som det højtærede Finansministerium behagelig vil se, vil Østerlars—Gudhjem Sogneraad kun garantere for 52,000 Kr., og tillader Gudhjem Havnekommission sig underdanigst herved at søge om, at Gudhjem Havns Gældspost til Statskassen maa blive nedsat til nævnte Beløb, som kontant indbetales i Statskassen, til den Tid den højtærede Minister maatte bestemme det.“ Derefter følger en Afskrift af Skrivelsen fra Ministeriet til Havnekommissionen af 6. Januar 1906, hvoraf jeg kun behøver at oplæse den sidste Linie: „at Finansministeriet ikke kan imødekomme det saaledes ansøgte“. Saa spørger jeg, hvorledes staar nu denne Sag? Den staar saaledes, at Gudhjem Havnekommission lige overfor Staten i Juli Maaned forrige Aar har paataget sig at betale 77,000 Kr., men at den er ganske ude af Stand til at opfylde dette Løfte, da Sogneraadet ikke vil yde Garanti for mere end 52,000 Kr., og Følgen maa da blive, at Finansministeren enten maa inddrive Pengene paa en eller anden Maade eller opgive dem. Men i sidste Tilfælde er Lovens Øjemed jo aldeles ikke opnaaet — ja, det er for øvrigt heller ikke opnaaet i første Tilfælde. Kort og godt, her er et

Bevis paa, at Kommissionens Indstilling ikke kan gennemføres, og der er jo god Grund til at tro, at der mellem de Havneanlæg, med hvilke der er afsluttet Overenskomst, er flere, som ere langt uheldigere stillede end Gudhjem Havnekommission og Gudhjem Sogneraad, og som derfor i endnu højere Grad ere ude af Stand til at opfylde den Forpligtelse, de have paataget sig. Men saa spørger jeg, om vi da ikke foretage et urigtigt Skridt ved at vedtage en Lov, der slet ikke lader sig udføre i Livet; vilde det ikke være langt rigtigere, at man ved nu at forkaste Loven ved tredje Behandling udsatte Sagen til Undersøgelse i den kommende Rigsdagssamling. Der risikeres ikke det ringeste derved. De Forpligtelser, som kunne opfyldes, ville ogsaa kunne opfyldes til den Tid, og de Forpligtelser, som ikke kunne opfyldes, ville ikke kunne opfyldes, selv om vi vedtage Loven. Altsaa ville vi, hvis vi opsætte Sagen til Efteraaret, kunne naa at stille saadanne Fordringer for Havneanlægene, som de kunne opfylde, og hvormed de kunne være tjente. Jeg mener, at det er under Landstingets Værdighed at vedtage en Lov, om hvilken det er opløst, at den er en fuldstændig Illusion. Dermed har jeg sagt, hvad jeg ønskede at sige for at motivere et Forslag om, at vi nægte Sagen videre Fremme.

Formanden: Det ærede Medlem har selv erkendt, at forskellige af hans Bemærkninger nærmest henhørte under anden Behandling. Naar jeg desuagtet ikke har villet forhindre ham i at fremsætte dem, er det grundet i det uheldige — som ogsaa jeg erkender — i, at flere Sager for Tiden maa fremmes meget hurtigt. — Finansministeren har bedet undskylde, at han ikke kunde være til Stede i Dag paa Grund af Optagethed i Folketinget; Ministeren har formentlig ikke ventet, at denne Sag vilde give Anledning til Diskussion ved tredje Behandling. Jeg anser det dog for stemmende med Tingets Ønsker, at jeg desuagtet ikke afbryder Forhandlingen, men fortsætter den i Dag.

Berthelsen: Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lunn) rettede en Del Henvendelser til mig. Jeg tror, det maa bero paa en Misforstaaelse, thi de Udtalelser, som det ærede Medlem tillagde mig, har jeg ikke brugt her i Salen. Jeg vil dernæst gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem har brugt et saa stærkt Udtryk som f. Eks., at Lovforslaget er

*) Se Tillæg B. Sp. 1979—82.